

[Chr. Christiansen.]

vendende økonomiske vanskeligheder. Ved det første lovforslags fremsættelse i 1932 anførte ministeren — det var Hauge —: vi får mindre for vore varer og har vanskeligere ved at få dem anbragt på fremmede markeder, end vi har haft tilforn. Navnlig i den allersidste tid er vor eksport blevet ramt særdeles føleligt gennem restriktioner i visse lande.

Efter 1932 forøgedes vanskelighederne yderligere. Dette gælder i særdeleshed tiden op mod den anden verdenskrig, tiden under krigen og besættelsen og endelig også efterkrigsårene.

Der har ofte været en tilbøjelighed til at knytte socialdemokratiet ensidigt til denne lovgivning. Dette er urigtigt. Stort set har der i tidens løb været et betydeligt flertal for denne økonomiske lovgivning. Hæfter vi os f. eks. ved perioden under den venstre-konservative regering i 1951, 1952 og 1953, vil man se, at ansvarligheden over for de vanskelige økonomiske problemer også har haft en fremtrædende plads hos den venstre-konservative regering. Ved fremsættelsen af vareforsyningslovforslaget i 1951 anførte den daværende handelsminister, det ærede medlem hr. Weikop: vanskelighederne blev imidlertid større end dengang påregnet — det var i 1950 — og i betragtning heraf gives der i den ny lov handelsministeren en almindelig bemyndigelse til at træffe midlertidige foranstaltninger med henblik på landets forsyning med nødvendige varer. Senere hedder det: og bemyndigelse til fremme eller regulering af vareproduktionen; og senere hen: og bemyndigelse til rationering af forbrugsvarer, produktionsregulering o. lign.

Billedet ændrede sig ikke afgørende i 1952, da det var direktør Rytter, der var handelsminister. Han anførte: usikkerheden i skønnet over vore fremtidsudsigter må imidlertid mane til forsigtighed i vore dispositioner fremover. Og i 1953 fremhævede den samme minister følgende: særlig under hensyn til den usikkerhed, der stadig præger betalings- og samhandelsforholdet over for udlandet, må det imidlertid anses for påkrævet, at loven fortsat holdes i kraft.

Jeg har ingenlunde anført disse citater for at grave unødigt i fortidens arkiver, men blot for at vise, at de forhold, der gør en

fortsat lovgivning påkrævet i dag, har den baggrund, som stedse har været fremherskende, nemlig afsætningsvanskelighederne for vore specielle produkter på fremmede markeder, nødvendigheden af at gennemføre foranstaltninger, der sikrer en hjemlig vareproduktion på sundt grundlag svarende til vore produktions- og beskæftigelsesinteresser og endelig usikkerheden i vore betalings- og samhandelsforhold. Mit parti nærer ingen tvivl om, at den hidtil gældende lovgivning ikke i det væsentlige kan brydes. Jeg har nok bemærket, at der i pressen har været beklagelser over, at det ikke var en afviklingslov, der i dag skulle behandles. Efter min mening bør det foreliggende lovforslag opfattes som en tilpasningslov, som en lov, der afventer resultatet af de økonomiske forhandlinger om eksport- og markedsforhold, der foregår i øjeblikket, og som i øvrigt kan blive aldeles afgørende for Danmarks stilling fremover ikke alene på det økonomiske område, men også på en række andre områder.

Jeg kan tiltræde, at loven udformes, således som det nu er foreslået, med fem kapitler. Jeg vil gerne principielt give tilslutning til de bemyndigelser der i andet kapitel gives til handelsministeren; dog forekommer det mig, at der kan være forskellige spørgsmål, som bør tages op til drøftelse med handelsministeren i det udvalg, som jeg senere agter at foreslå nedsat. Mit parti er enig i, at der bør tilstræbes en rimelig konkurrence på det danske marked, og vil også medvirke til at søge gennemført bestemmelser herom. Vi må imidlertid tilkendegive, at beskæftigelsen for os er så afgørende et problem, at vi må anbefale, at der fares frem med den størst mulige lempe. Andre landes adfærd over for os med hensyn til overskudsproduktion og salgspriser, der ofte nærmer sig dumping, maner os til stor forsigtighed. Beskæftigelsesproblemer er for os lige så vigtige som spørgsmålet om en videre liberalisering, ikke mindst under hensyn til de vidtgående told- og andre restriktioner, som danske frembringelser ofte er ude for i en lang række lande. Så længe vi må bevare en indførselsregulering — det er dog heldigvis mindre end 20 pct. af vor import, som er under denne indførselsregulering — vil der være et importørproblem, der må